

Українська Католицька Церква Св.Родини

Парох: о. Микола Олвіян Попович
225 N. 4th St.

Lindenhurst, NY 11757

Phone: (631) 225-1168 / Fax: (631) 225-1177

E-mail: popovici1@aol.com

Web Page: www.holyfamilyucc.com

Facebook: Saturday School:

<https://www.facebook.com/HFUkrainianSchool>

Holy Family Ukrainian Catholic Church
225 N. 4th St., Lindenhurst, NY 11757

Pastor: Fr. Olvian Nicolae Popovici

Phone: (631) 225-1168 / Fax: (631) 225-1177

Parish Center: (631) 225 - 1203

E-mail: olvianpopovici@yahoo.com

Trustees: Silvia Smith (516) 712 - 5526

Nadiya Moskalyuk (631) 579-1519

Choir Director: Iryna Popovych 943-3348

Nataliya Popovici – English cantor

Web Page: www.holyfamilyucc.com

Sunday Divine Liturgies: 9:00am-English / 10:15am - Ukrainian

Weekday Divine Liturgies: 8:00 am or 9:00am or 7:00 pm Holy Days Liturgy: 9:00 am or Previous Day at 7:00pm

Січень – Вісник No. 1A/25 - CHURCH BULLETIN – ЦЕРКОВНИЙ ВІСНИК - January 1, 2025 / Січень 1, 2025

Навечір'я Богоявлення Господнього

Тропар, гл. 4: Повернулася назад колись ріка Йордан під плащем Єлисеєвим,* коли вознісся Ілля,* і розділилися води обабіч,* і сталась сушею дорога, що була мокрою* – в образ воістину хрещення,* яким ми пливуче русло життя проходимо.* Христос явився у Йордані освятити води. **Кондак, глас 4:** У струях днесь Йорданових був Господь,* каже Йоанові:* Не бійся мене хрестити,* я бо прийшов спасти Адама первозданного. Сьогодні свята Церква приготує нас до великого празника Богоявлення, що пригадує нам те хрещення, котре уділяв святий Йоан Хреститель на знак покаяння за гріхи. Те хрещення не було ще таким, яким воно є зараз, тобто не було воно таїнством, бо Ісус Христос встановив його згодом, коли сказав до своїх учнів: "Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа" (Мт. 28, 19). У цей день ми постимо. Всюди відправляються Царські часи, а потім Божественна літургія святого Василя Великого з вечірнею, після чого біля церкви відбувається велике водосвяття. Якщо навечір'я випадає в суботу або в неділю, то Царські часи відправляються в п'ятницю, а в навечір'я служиться Божественна літургія святого Йоана Золотоустого, потім вечірня і освячення води. У давні часи в цей день святити воду для хрещення оглашених. Вірні постять в цей день аж до освячення води, а ввечері, відмовивши молитву, сідають до спільної вечері. Після вечері читайте, дорогі браття і сестри, ці слова. Розважайте добре про велику любов Спасителя, який задля нашого добра і вічного щастя готується прийняти хрещення з рук св. Йоана. Чи гідні ми такої любові, яку дає нам Ісус Христос? Чи серце наше розкаєне, чи воно чисте, безгрішне? А може, за всі ласки, за всю Божу опіку ми

віддаємо гріхом, злобою і всякою нечистотою? Дорогі браття, очистимо серця наші, згадаймо про душу, згадаймо всі наші нещастя і біди. Страждаємо тут, бідуємо, але хіба і там, після смерті, чекає нас вічна мука? Від нас це залежить, від життя нашого. Ліпше нам бути з Ісусом, з Його благодаттю, ніж з гріхом. Пам'ятаймо про душу, пам'ятаймо про вічність! І ще про одне мусимо тут згадати. Є у нас звичай ходити в цей день щедрувати. Звичай сам в собі красний, лишень треба вважати, щоби щедрівка та відбувалася без гріха. Бо злим було б приготуванням до такого великого свята, якщо б щедрівники забули про тверезість, або якщо б співали щедрівки такі, які ще часом на сором і ганьбу можна почути, – безстыдні і пусті. Щедрівка має бути молитвою; голоси щедруючих повинні заохочувати до благочестя. Пам'ятаймо про те. І нехай також ніхто в той вечір не бере до рота горілки. Бо ангел благословення Божого не вступить до хати, в якій вселився диявол п'янства. Пам'ятаймо про це!

Запам'ятаймо:

1. - Перехід через Червоне Море схоже з нашим хрещенням. Там вода, і тут вода. Там море, тут купіль. Там усі входять у воду, і тут усі: в тому подібність. Хочете тепер знати в чому різниця? Там через море звільнилися від Єгипту, тут через хрещення від ідолослужіння. Там затоплений Фараон, а тут диявол. Там потонули єгиптяни, тут хорониться стара, грішна людина (св. Іван Золотоустий, Гомілія на I Кор. 10:1).
2. - Кому ангел Гавриїл сказав: «Радуйся, благодатна, Господь з тобою»? (Лк. 1:28). Чи не Пречистій Діві Марії? Від кого воплотився Бог і Слово стало людиною? Чи не від тієї самої блаженної Диви? Отож, дівицтво видало Життя всіх! Дівицтво - цариця чеснот. Дівицтво - невіста і провідниця Христових невіст (св. Теодор Студит, Короткі науки 65).
3. - Немає закону, який засуджував би на смерть без милосердя, а є благодать, що відкладає кару, приймає поправу. Ще не замкнулися двері, ще слухає жених, ще не панує гріх. Наново розпочни бій, не зволікай! Змилуйся над собою та пад усіма в Христі, Господі нашім, якому слава й сила нині і завжди на віки вічні (св. Василій Великий, Лист 44).
4. - Смерть мучеників - заохота для вірних, смілість для Церкви, укріплення християнства, знищення смерті, доказ воскресіння, висміяння бісів, осудження диявола, наука невинності, заохота до погорди теперішніми благами і шлях до змагання за майбутні, потіха в бідах, корінь, джерело й мати всіх благ (св. Іван Золотоустий, Похвала мучениці Дросиді).

Про Святу Воду

Вода означає дію Святого Духа у Хрещенні, що таким чином, «одним Духом [всі віруючі] були охрещені», вони «напоюються одним Духом». Таким чином, Дух також особисто є живою водою, що виливається з розп'ятого Христа як джерела і є джерелом вічного життя. Що стосується Богоявлення, тобто Дня Хрещення Господнього, то кожен рік відбувається велике чудо. Святий Дух, спускаючись на воду, змінює її природні властивості. Вона стає нетлінною, тобто вона не псується, залишається прозорою і свіжою протягом багатьох років, отримує благодать, щоб лікувати хвороби, виганяти демонів і кожну злу силу, зберігати людей і їхні оселі від будь-якої небезпеки, освячувати різні предмети для церковного або домашнього використання. Тому східні християни з благоговінням п'ють Святу Воду. Католики повинні завжди мати вдома достатньо води з Богоявлення, щоб вона тривала цілий рік, і використовувати її при кожній потребі; у випадках хвороби, від'їзді в дорогу, в турботах, для учнів, які йдуть в школу, для недужих, які йдуть на обстеження, тощо. Доброю практикою щодня є, перед тим, як їсти будь-яку їжу, пити трохи Святої Води. Кожен священник повинен дбати про благословення достатньої кількості води для своєї церкви, щоб вона була на протязі цілого року для кожної потреби і була видана тим, хто просить її; і парафіяни повинні забезпечити себе на Богоявлення Святою Водою цілий рік і навіть так, щоб його можна було зберегти на майбутні роки. Церква благословляє воду, і вона стає Таїнством, здатним дляотримання великого благословення. Ви повинні освячувати речі у вашому домі. Це звичай ходити навколо всіх кімнат будинку, який благословений Богоявленням з кадильницею, з усією сім'єю, що несе свічки і співає Тропар Богоявлення, щоб регулярно благословляти всі речі святою водою. Демони бачать воду, навіть після того, як вода висихає на стінах, і ви не бачите її, демони все ще бачать її, і ви посвятили свій будинок, як житло християн. Але, звичайно, якщо ви робите це, ви повинні жити, як християнин. Що сталося з людиною, що вигнано з неї демонів, і демон ходив по пустинях і скелястих місцях та в пустинях, і не знаходив місця для відпочинку? Що робив демон? Він привів сім інших демонів гірше, ніж він сам, і він повернувся до чоловіка. Вони знайшли, що його душа є прикрашена всередині, але так як людина не жила добродетельним життям з моменту свого визволення від одного демона, і демони змогли зробити своє перебування в ньому, а останній стан чоловіка гірший, ніж перший! На вас, брати і сестри, покладена відповідальність через благодать, яку ви отримали - через ваше хрещення. Як хрещені католики, ви несете відповідальність за життя відповідно до того, як ви обіцяли жити. Доброю новиною є те, що ви можете зробити це, тому що Бог-людина зробив вас здатним це зробити! Бог відкрив Себе і продовжує відкриватися нам, як ми можемо зрозуміти Його. Коли ми стаємо більш чистими, Він відкриває нам більше своєї чистоти. І ми піднімаємося, як орли! Це сенс Богоявлення.

Про освячення помешкань на Йордан: Навіщо здійснюються освячення помешкань?

З давніх-давен християни намагались максимально повно освятити – наповнити Божою благодаттю – своє життя. Звісно, в першу чергу освячували вони себе правильним християнським життям та участю у Святых Таїнствах Церкви. З іншого боку, через молитву та певні зовнішні обряди, вони освячували свої речі, в тому числі житло та предмети побуту. Також віддавна існує традиція, що на свято Богоявлення, та кілька днів по цьому (до віддання свята), священник з молитвою відвідує оселі своїх парафіян для того, щоб поблагословити їх агіасмою – освяченою

в день Хрещення Господнього водою. Освячена в той день Великим Водосвяттям свята вода є великою християнською святинею, та має особливі фізичні й духовні властивості. Знаючи це, віруючі люди з великою радістю хочуть бачити у себе священнослужителів, які молитвою та окропленням освяченою водою виганяють з оселі злі сили, та закликають на допомогу Ангела хоронителя.

Як слід готуватися до цього освячення?

До освячення дому та відвідання його священником, очевидно, християнину слід готуватися двояким чином: внутрішньо та зовнішньо. З внутрішнього боку, ми повинні мати щире бажання запросити в дім не лише священнослужителя, а й того ангела-хоронителя, котрий там охоронятиме нас надалі. Маємо розуміти, що все, що відбуватиметься на наших очах ззовні під час обряду, має також глибокий духовний, внутрішній зміст. Тому, досвідчені духівники рекомендують разом з освяченням своєї зовнішньої оселі – будинку, принагідно приступити до Таїнств Покаяння та Євхаристії, котрі очищують людину зсередини.

Йорданська вода лікує і не має терміну придатності

Традиційно на Богоявлення, 19 січня, відбувається освячення води. Християни вірять – від цього вона стає живою і не губить свої цілющі властивості, аж поки її всю не споживуть. Чи так це насправді та чим це пояснити – цікавився у фахівців. Загалом про особливі якості води йдеться ще в Старому Завіті. Так, про неї говориться як про джерело життя. Крім того, вода спалює гріхи і рятує життя людині. Не дарма ж без неї жоден із нас не може обійтися. «Якщо ж говорити про живу воду, то вона добре описана в книзі Левіт. Вона омиває від гріха, від будь-якої чоловічої чи жіночої нечистоти. Від самого початку світу вода є джерелом позитивної енергетики і дає життя не тільки тілу, але й душі». Що ж до йорданської води, в якій хрестився Христос, то вона, якраз, і має всі ті властивості «живої води». Й для цього, як пояснює священник, зовсім не обов'язково їхати в Єрусалим.

Головне, аби під час освячення було строго витримано процедуру. А вона складається з трьох етапів – трисвічника, що символізує Святу Трійцю; благословення води рукою священника (в знак Божої присутності); та занурення в неї хреста (символ хрещення в Йордані Ісуса Христа). Він бажано повинен бути срібним. Адже вважається, що цей метал очищає воду. «Саме ця вода, а не та, яку приносять до храму із собою, має нестися додому і тільки нею священник повинен кропити людей. Йорданська вода ж насправді цілюща. Вона не має терміну придатності – не псується і не цвіте. Малим дітям бажано давати її пити кожного дня. Особливо, якщо є переляк або безсоння. І ви побачите – дитина стане здоровою. Що ж до освячення води в інші дні – на Маковея, або ж на відпустові свята – то завдяки відповідній молитві, яку кілька разів повторює священник, просячи їй йорданської сили, вона отримує ті ж якості, що йна Водохреща. Основна мета освячення – це не покращення фізичного чи фінансового стану людини, чи якихось інших її зовнішніх ознак і атрибутів.

Основна ціль молитви та церковного благословення – турбота про спасіння душі. Всі інші речі, про які ми часто мріємо, це лише один з можливих наслідків нашого духовного благополуччя. Благословення священником оселі під час Йорданських свят – чудове духовне підбадьорення людині на її шляху до Божого Царства. Саме Його й навчав Господь шукати перше всього іншого, при цьому нагадуючи, що все інше – їй додасться. (Мт.6:33).

Слово святого Іоанна Золотоустого на свято Богоявлення Господнього

Хочу, улюблені, святкувати і торжествувати, тому що святий день провіщення є печатка свята і день торжества. Він запечатує Віфлеємський вертеп, де Ветхий днями, як дитина біля грудей матері, лежав у яслах; Він же відкриває йорданські джерела, де Той же Ветхий днями хреститься нині з грішниками, даруючи світові Своім пречистим тілом відпущення гріхів. У першому випадку народжений з утроби Пречистої Діви явився для дітей як дитина, для матері — сином, волхвам — як цар, пастирям — як пастир добрий, Який, за словом Божественного Писання, «душу свою покладе за овець» (Ін. 10, 11). У другому випадку, саме в час Свого хрещення, Він приходить на Йорданські води для того, щоб омити гріхи митарів і грішників. Говорячи про надзвичайну чудесність такої події, премудрий Павло викликає: «Бо благодать Божа з'явилася, спасенна для всіх людей» (Тит. 2, 11). Бо нині світ просвіщається у всіх своїх частинах: радіє насамперед небо, передаючи людям голос Божий, що сходить з небесних висот, освячується польотом Духа Святе повітря, освячується єство води, ніби привчаючи омивати разом з тілами і душі, і усе творіння земне радіє. Один тільки диявол плаче, бачачи святу купіль, приготовлену для затоплення його могутності. Про що ж ще повідомляє Євангеліє? «Тоді приходить Ісус із Галілеї на Йордан до Іоанна хреститися від нього. Іоанн же стримував Його і говорив: мені треба хреститися від Тебе, і чи Тобі приходить до мене?» (Мф. 3, 13—14). Хто бачив Владика, що стоїть перед рабом? Хто бачив царя, який схилив би голову перед своїм воїном? Хто бачив пастиря, якому б вівця вказувала шлях? Хто бачив начальника ристалища, який би одержував нагороду від того, хто тренується в перегонах? «Мені треба хреститися від Тебе» — тобто, Владико, Ти сам дай мені те хрещення, яке Ти хочеш дати світові. Я маю потребу в тім, щоб Ти охрестив мене, бо я перебуваю під тягарем праотцівського гріха і ношу в собі отруту змія. Я маю потребу в омиванні скверни древнього злочину, а Ти заради яких гріхів прийшов хреститися? Про Тебе і пророк свідчив: «Не вчинив гріха, і не було неправди у вустах Його» (Іс. 53, 9). Як же, Сам даруючи спасіння, Ти прагнеш очищення? Ті, що хрестяться, за звичаєм, сповідають гріхи свої; що ж маєш Ти сповідати, коли Ти зовсім безгрішний? Навіщо Ти жадаєш від мене того, чого я не навчений? Не наважуюся зробити те, що перевищує мої сили; не знаю я, як омити світло, не вмію освітити сонце правди. Ніч не освітлює день, олово не може бути чистіше за золото, глина не може виправити гончаря, море не бере струмків у джерела, ріка не має потреби в краплях води, чистота не освячується скверною, і засуджений не відпускає на волю суддю. Мені потрібно хреститися від Тебе. Мертвий не може підняти живого, хворий не зціляє лікаря, і я знаю неміч мого єства! Учень не вищий за вчителя, і слуга не вищий за господаря свого (Мф. 10, 24). До мене не приступають херувими зі страхом, мені серафими не кланяються і не виголошують трисвятого. Я не маю престолом небо, мене не провіщала як волхвам зірка, Мойсей, угодник Твій, ледь сподобився бачити ззаду Тебе (Вих. 33, 23), як же я наважусь доторкнутися до пресвятої глави Твоєї? Навіщо Ти повеліваєш мені звершувати те, що перевершує мої сили? Не маю я руки, якою б міг охрестити Бога: Мені потрібно хреститися від Тебе. Я народився від старої, бо Твоєму велінню не могла протистояти природа. Перебуваючи в утробі матері моєї і не маючи

можливості говорити сам, я скористався тоді її вустами, а тепер сам, своїми вустами, прославлю Тебе Невмістимого, Якого вмістив дівочий ковчег. Я не засліп, як юдеї, тому що знаю, що Ти — Владика, Який тільки тимчасово прийняв вигляд раба, щоб вилікувати людину; знаю, що Ти явився для того, щоб спасти нас; знаю, що Ти — камінь, відсічений від гори без допомоги рук, — камінь, віруючий в якого не буде обманутий. Мене не заведуть в оману видимі знаки Твого смирення, я духом розумію велич Твого Божества. Я — смертний, Ти ж — безсмертний; я — від безплідної, а Ти — від Діви. Я народився раніше за Тебе, але не вищий за Тебе. Я міг тільки раніше за Тебе виступити па проповідь, але не смію хрестити Тебе: я знаю, що Ти — сокира, що лежить біля дерева (Мф. 3, 10), та сокира, що посіче безплідні дерева юдейського саду. Я бачив серп, готовий відсікати пристрасті, і сповіщав, що незабаром усюди відкриються джерела зцілень; бо яке місце залишиться недоступним для Твоїх юдеїв? Ти будеш одним словом очищати прокажених; теча крові буде припинитися через один дотик до краю риз Твоїх; від одного Твого повеління розслаблений знову зміцниться силою. Ти наситиш дочку хананеянки крихтами Твоїх чудес, сумішшу відкриєш очі сліпому. Як же Ти просиш, щоб я поклав на Тебе руки? «Мені потрібно хреститися від Тебе, і чи Тобі приходить до мене?» (Мф. 3, 14); «Він погляне на землю — і вона тремтить» (Пс. 103, 32); Ти по водах як по землі ходиш, — Ти є Той, про Кого я багато разів викликавав під час проповіді: «Гряде Сильніший за мене слідом за мною, Якому я недостойний, нахилившись, розв'язати ремінь взуття Його!» (Мк. 1, 7), — Тільки на Твою невичерпну благодать покладаюся і сподіваюся на Твоє невичерпне чоловіколюбство, заради якого Ти і блудницю допускаєш витирати пречисті Твої ноги і доторкнутися до Твоєї пресвятої глави. Що ж говорить йому Господь? «Залиш нині, бо так належить нам виконати всяку правду» (Мф. 3, 15). Послужи Слову, як глас людський, потрудися, як раб — Владиці, як воїн — царю, як глина — гончареві. Не бійся, але сміло охрести Мене, бо Я спасу світ; Я віддаю Себе на смерть, щоб оживити умертвлене єство людське. Ти, незважаючи на Моє повеління, усе-таки вагаєшся простягти руку свою, юдеї ж незабаром не посоромляться простягти на Мене свої нечисті руки для того, щоб віддати Мене на смерть. Залиш тепер, тому що так належить. Через Своє чоловіколюбство Я раніше всіх віків вирішив спасти рід людський. Заради людей Я став людиною. Що може бути дивовижніше того, що Я як проста людина приходжу хреститися? Це роблю Я тому, що не нехтую творінням моїх рук, не соромлюся земного єства. Я залишився таким же, яким був від віку, і прийняв нове єство, причому Моя істота залишилася незмінною: Залиш нині! Тому що ворог людського роду, будучи скинутий з неба і вигнаний із землі, гніздиться в єстві водному, а Я і звідтіля прийшов вигнати Його, як сповіщав про Мене пророк: «Ти знищив голови зміїв у воді» (Іс. 73, 13). Залиш нині! Тому що цей ворог хоче спокусити Мене як людину, і Я перетерплюю це для того, щоб довести його безсилля, бо скажу йому: «Не спокушай Господа Бога твого» (Мф. 4, 7; Втор. 6, 16). О нове чудо! О невичерпна благодать! Христос звершує подвиг, а я одержую шану; Він воює з дияволом, а я стаю переможцем; Він зміїну голову розтворює у воді, а я ніби справжній борець вінчаюся; Він хреститься, а з мене знімається скверна; на Нього сходить Святий Дух, а мені подається очищення гріхів; про Нього Отець свідчить як про Свого улюбленого Сина, а я стаю сином

Божим заради Нього; Йому відкриваються небеса, а я вхожу в них; перед Ним, що хреститься, являється горне царство, а я його дістаю в спадкоємне володіння; до Нього звертається голос Отця, і разом з Ним закликаюсь і я; Отець благоволих до Нього, і мене також не відкидає. Зі свого боку я прославляю Отця, Який з небес подав голос Свій; Сина, Який охрещується на землі, і Духа, який зійшов як голуб, Бога Єдиного в Тройці, Якому я і буду завжди поклонятися. Амінь.

Собор святого славного пророка і Предтечі Йоана Хрестителя

Тропар, гл.2: Пророче, предтече, пустинний жителю, божественний почувши голос Отчий, Сина і Господа хрестити сподобився ти і Святого Духа очевидцем бувши, всім проповідував хрещення покаяння і нам випроси відпущення гріхів, щоб за молитвами твоїми прийняли ми від Христа Бога велику милість. *Кондак, гл. 6:* Твого приходу у плоті злякався Йордан і зі страхом повернувся; а Йоан сповняючи пророче служіння боязко укритися, ангельські чини злякалися, бачивши як ти у хвильях хрестився тілесно і всі в темряві суцї, озорилися оспівуючи тебе, що явився і просвітив усе.

Свята Церква кілька разів у році вшановує пам'ять цього великого святого, про якого сам Спаситель сказав так: "Істинно кажу вам, що між народженими від жінок не було більшого від Йоана Хрестителя" (Мт. 11, 11). І справді, "Йоан гідний того, щоб сам Спаситель свідчив про нього" (св. Августин), бо "великий Йоан превосходить усіх, він вищий від пророків, більший від патріархів, а хто б з людей не народився у цїм світі, той менший від Йоана" (св. Амвросій), і "дивний є той, хто, будучи чоловіком, більший святїстю за ангелів" (св. Йоан Золотоустий). Церква вшановує пам'ять зачаття святого Йоана Предтечі 23 вересня, рїздва – 24 червня, усїкновення – 29 серпня, віднайдення Чесної Голови (перше і друге) 24 лютого і (третє) 25 травня. У цїй книзі ми зїбрали описи всїх тих торжеств у двох днях, так, у день 24 червня подаємо житїє святого Йоана Хрестителя від народження до хрещення Ісуса Христа, а в день 29 серпня – усїкновення та історїю віднайдення його святих мощей. Нинїшній празник називається Собор. Від найдавніших часів у цей день вірні збиралися громадою у церкві, щоб ушанувати пам'ять пророка і Предтечі Йоана. Над Йорданом стояла величава Богоявленська церква; в Севастїї, де, згідно з переданням, поховані були мощі св. Йоана, в Антїохїї, де хоронилася його права рука, перенесена опїсля до Царгорода (29 серпня), і по всїх усюдах народ в молитвах своїх величав Господа, котрий прославив святого Хрестителя. Тому-то день цей через велелюдне зїбрання вірних називається Собором.

І. Я. Луцїк, "Житїя святих, пам'ять яких Українська Греко-Католицька Церква кожного дня впродовж року помїнає". Львів, Видавництво «Свїчадо», 2013.

Християнський лекторїй

Чи Є ГРІХОМ НЕ ЖЕРТВУВАТИ «НА ТАЦУ» в ЦЕРКВІ?

Що говорить Католицька Церква про пожертви на храм? Чи зобов'язаний християнин підтримувати Церкву фїнансово? Жертвування – це важлива частина віри. Канонїчне право чїтко прописує наш обов'язок допомагати у потребах Церкви. Це частина нашої колективної відповідальності за добробут Церкви, щоб вона мала усе необхідне для богослужїн, для справ апостольства та милосердя, а також для належної підтримки служителів. Водночас ніхто нас не змушує приносити у храм десяту частину від зароблених нами за місяць грошей, що було обов'язком з старозавітні

часи. Тож вирішувати про те, яку банкноту пожертвувати «на тацу», нам допомагає тільки голос сумління. Ми всі маємо особисті потреби – послуги, їжа, одяг, ліки, діти, дїм, розваги, власний розвиток. Добре було б дописати до цього списку ще один пункт: моя парафія. І так само, як продумано ми призначаємо відповідну суму грошей на кожну зі своїх потреб, так само чесно визначитися перед самим собою, скїльки з мого місячного заробїтку я можу пожертвувати для моєї спільноти. Але що робити у випадку, коли ти не маєш можливості підтримувати фїнансово?

Церква навчає співчуття та розуміння. Вірні мають обов'язок підтримувати матеріальні потреби храму, кожен відповідно до своїх можливостей. Цїнуються усі форми допомоги. Брати участь у житті та потребах Церкви усіма своїми здібностями та можливостями – ось що насправді має значення. Можна жертвувати свій час, здібності та матеріальні цїнності: усе це взаємно доповнює одне одного та створює у храмах чудову атмосферу, де усі працюють разом. Давати пожертви на Церкву – означає брати посильну участь в її життєдіяльності. Не кинути пожертву на тацу – це не так про гріх, як швидше про те, щоб в певний спосїб упустити нагоду допомогти Церкві та її спільноті. Важливо також розумїти, що наша жертва є свого роду відповіддю на те, що ми духовно отримуємо під час Літургїї. Якщо людина розуміє, що вона отримує незмірно більше для душі, тоді і по-їншому оцїнюватиме значення своєї офїри.

І пам'ятаймо, що жертва може бути не лише грошовою. Можна пожертвувати свій час, свої здібності та майно – усе задля підтримки місії Церкви. **Підготував о. Ігор ПЕЛЕХАТИЙ**

Запам'ятаймо:

Священик вийшов на проповідь, тримаючи в руках клїтку. Він поставив її на підлогу, не звертаючи увагу на здивовані погляди парафіян:– Учора я йшов і побачив хлопчика з цїєю клїткою в руках. У клїтцї були три маленькі пташки, які тремтіли від переляку. Я зупинив хлопчика і запитав:– Що це в тебе, синку?

– Три старі птахи, – відповів він.

– І що ти збираєшся з ними робити?

– Я віднесу їх додому і буду там із ними веселитися! – відповів хлопчик, весело посміхаючись. – Я буду дражнити їх, я вирву їм пір'я, щоб почути, як вони кричать, я буду стравлювати їх, щоб вони билися між собою!– Але ж потім тобі це набридне. Що ж ти будеш робити?

– У мене вдома є кішка, і їй дуже подобаються птахи... Я віддам їх їй!

Я на мить задумався.– Скїльки ти хочеш за цих пташок, синку? –

запитав я. Думуючи, що я божевільний, він випалив:– 1000 гривень.

Взявши клїтку, я принїс її на луг і випустив їх на свободу. Ось звїдки в мене ця клїтка, – сказав проповідник. Коли це пояснення було закінчено, проповідник почав розповідати їншу історїю.

Одного разу сатана похвалився перед Ісусом:

– Я захопив усе людство! Так! Я використав пастку, яку придумав, і навіть не побачив опору! Я отримав їх усіх, і все їхнє потомство! Всїх до одного!

– І що ж ти будеш із ними робити? – запитав Ісус.

– О! Я буду з ними гратися, веселитися! Я навчу їх, як одружуватися, а потім розлучатися. Як ненавидїти одне одного і зраджувати найближчих, як завдавати одне одному болю. Як пити вино, вживати наркотики і лягати матом. Як створити зброю і небезпечні віруси. Як брехати, принижувати і вбивати один одного, і кидати своїх дїтей... Я буду веселитися в цьому «створеному» мною світі!

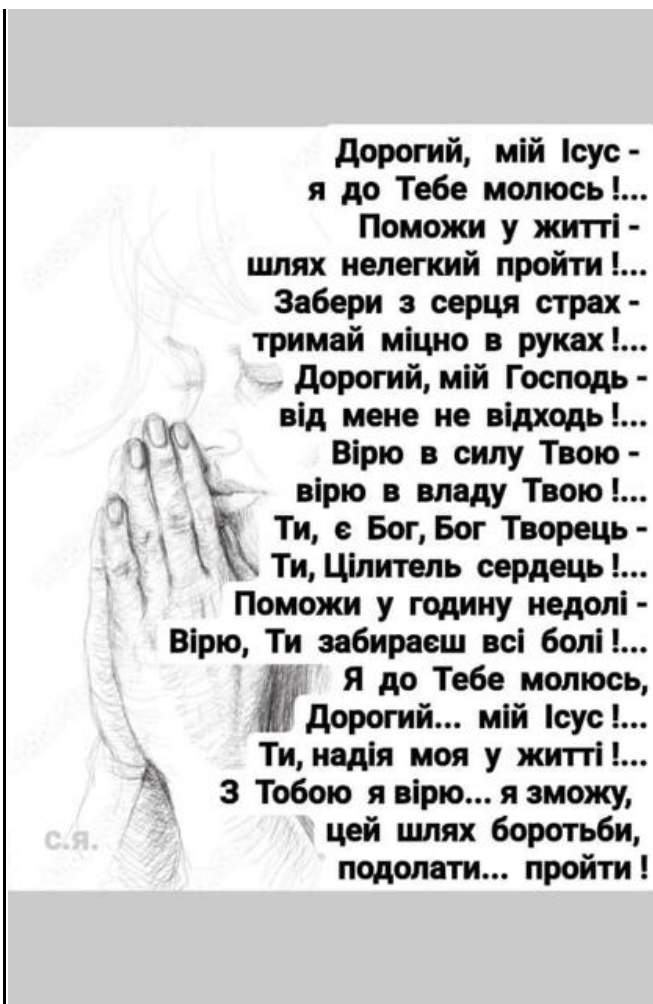
– А потім, коли ти закінчиш із ними гратися, що ти зробиш із ними?

– Я візьму їх із собою у вогняну піну! – з гордістю вигукнув сатана.

– Скільки ж ти хочеш за них? – запитав Ісус.
– Ти хочеш цих людей?! Вони ж будуть ненавидіти Тебе! Вони будуть плювати на Тебе! Вони зрадять Тебе! Ти не можеш хотіти цих людей! Вони не гідні твоєї милості.
– Що ти хочеш за цих людей? – знову запитав Ісус.
Сатана, подивившись на Ісуса, сказав:– Всю Твою кров! Усі Твої сльози! Твоє життя!
– Вирішено! – відповів Господь. Він заплатив цю ціну!
Не проходите повз, не залишайтеся безмовними, заступіться за тих, хто страждає!- запозичено з інтернету.

Що таке просфора і як вона появилась?

Вона сягає сивої давнини. Заповідь про принесення хліба в жертву дійшла до нас із старозавітніх часів: *разом із заквашеними хлібцями принесе свій дар, разом із своєю подячною, мирною жертвою* (Лев.7, 13). В скінні Мойсея були хліби, які склалися із 2-х частин, що означало хліб земний і небесний, тобто 2 природи – Божественну і людську. У християнських храмах хліби (або просфори) роблять також з 2-х частин, які означають Божество і людськість Ісуса Христа.
Просфора– це і є квасний, тобто дріжджовий, хліб. Просфорою в давнину називали приношення християн, частина якої служила для Літургії, а залишки для агапе, звичаю давньої Церкви, згідно з яким всі члени місцевої спільноти (вільні і раби) збиралися разом на спільну трапезу, під час якої завжди здійснювалася Євхаристія. Агапе, таким чином, відтворювала Тайну Вечерю. Характер агапе був релігійний: найважливішим моментом зібрання було здійснення Євхаристії. Також вона символізувала соціальну рівність всіх членів общини і їх єднання в Христі. Більш заможні турбувалися про харчі для бідних, проте й бідні вносили свою лепту, або працю в спільну казну. На «вечері любові» всі обмінювалися поцілунком миру, тут читалися послання від інших Церков і склалися відповіді на них. Для агапе кожний, хто приходив приносив із собою звичайний хліб, вино, масло, одним словом, все, що потрібне до столу. Коли агапе, «вечерю любові», відділили від Літургії, просфорою почали називати тільки хліб, який використовували для здійснення Євхаристії.
Яким ми вже знаємо, перші просфори були звичайним хлібом. Проте з часом це почали вважати непрактичним і тоді просфори почали випікати в церкві. В Церковнім Уставі про хліб, який приносять для Таїнства, написано наступне: він повинен бути «з чистої пшеничної муки, з водою прісною, природньою, змішаний і добре випечений, квасний, несолений, свіжий і чистий. Ієрей же, який наважиться служити над хлібом зацвілим, черствим чи пліснявим чи розкладеним, тяжко грішить, бо Таїнство на таких видах не здійсниться». **Під час вечері на Святвечір ділимося однією просфорою з усіма членами родини та гостями, що зібрания з столом, на знак єдності в Христі. Як споживати просфору під час Святої Вечері?** Після того, як сходить перша зірка на небі, за столом збирається родина. Перед самою Вечерею господар запалює свічку і всі голосно моляться. По молитві згадуємо тих, які з якихось причин не могли прийти, друзів, померлих, які відійшли з родини. А тоді дідусь або батько – найстарший у родині – підходить до кожного із посвяченою в церкві просфорою.
Вона поділена на частинки за кількістю осіб і розложена на тарелі з медом. Дідусь складає усім побажання та подає кожному кусочок просфори, вмоченої в мед.

**Дорогий, мій Ісус -
я до Тебе молюсь!...
Поможи у житті -
шлях нелегкий пройти!...
Забери з серця страх -
тримай міцно в руках!...
Дорогий, мій Господь -
від мене не відходь!...
Вірю в силу Твою -
вірю в владу Твою!...
Ти, є Бог, Бог Творець -
Ти, Целитель сердець!...
Поможи у годину неволі -
Вірю, Ти забираєш всі болі!...
Я до Тебе молюсь,
Дорогий... мій Ісус!...
Ти, надія моя у житті!...
З Тобою я вірю... я зможу,
цей шлях боротьби,
подолати... пройти!**

До вашої уваги:Для чогоносять хліб до церкви? Скільки хлібин і що ще потрібно брати на панахиду?

– Хліб несуть до церкви для поминання душ. Склалася традиція, що до церкви, крім хліба, несуть батони, печиво, цукерки, фрукти, мед, вино (який використовується для причастя), борошно та олію (з яких випікають просфори), а також у баночках цукор, куди встановлюють свічки і під час богослужіння моляться за упокій померлих.
Християнин приносить у храм і молитву, і милостиню. Це особливо актуально у дні Великого посту, впродовж якого церквою встановлено три поминальні суботи, коли заведено прийти до храму на спільну заупокійну молитву. В давнину, коли віруючі приходили в церкву, то просили сиріт, калік, які на паперті благали допомоги, помолитися за тих, хто відійшов у вічність. Їм давали милостиню в пам'ять про померлого. От навіть проскуру ріжуть на маленькі шматочки і роздають усім, щоб поминали покійного. Суть не в тому, скільки хліба ви принесете, головне, що ви подали свою жертву. Але ваша жертва не повинна бути обов'язково у вигляді продуктів. Це може бути жертва на храм. Можна не нести хліб і цукерки, а просто купити одну чи кілька (на власний розсуд) свічок і поставити їх на підсвічник панахидного столу. Ця жертва – подяка Богові. У когось більша, у когось менша.**Після поминальних служб у церквах залишається багато продуктів. Куди їх дівають? І чи можна з панахидного столу брати хліб, який людина принесла до церкви на поминальний молебень?**– У кожному храмі встановлені свої традиції. Зокрема, в нашому з мого благословення кожен бажачий може забрати з панахидного столу принесений ним на службу хліб і, прийшовши додому, розділити його за родинним столом, пом'янувши душу покійного. Загалом, так уже традиційно уклалося, що першими продукти з панахидного столу треба дати

священику і церковній громаді: паламарю та нужденним прихожанам. А те, що залишилося, церква віддає людям, які його потребують. Отож вважаю, що немає ніякої крамоли в тому, що людина після пахаїди забере додому принесений на поминальну службу хліб чи батон. Але перед тим слід попросити на це благословення священика або сам священик вам скаже забрати.

Запитуємо священика: Чи можна замовляти сорокоусти за здоров'я? У традиції Української Греко-католицької Церкви під Сорокоустами розуміється Служби в час Великого посту, під час яких читаються поминальні молитви за всіх померлих. Тому, в нашому храмі такого поняття як сорокоусти за здоров'я немає, однак щоденно служиться Божественна Літургія, на якій є наміренна «за всяке прошення», де ви можете подавати на Службу вказуючи імена тих, за кого хочете молитись. **Майже кожну неділю ходжу на Службу Богу і кожен раз доводиться помічати, що коли священик виходить з кадилом одні хрестяться, а інші ні. Як робити в цьому випадку правильно?** Зважаючи на ваше запитання, насамперед хочу згадати слова св. Василя Великого, який писав: "В церкві все благовидно і по чину мусить бути". Так само, коли ми говоримо про кадіння в храмі, маємо розуміти, що все, що відбувається під час Богослужень, має свою символіку і певні приписи щодо виконання. Кадіння священних предметів та ікон означає наше шанування Бога та святих, а також ревні прохання до них про заступництво. Якщо служитель кадить людей, то це означає любов і благословення Боже до нас. У цьому випадку на кадіння прийнято схилати голову і хреститись при цьому не потрібно! Маємо розуміти, що кадіння приготує нас до молитви, налаштує на правильний молитовний настрій. Так само, як дим кадила підноситься вгору, так і наші молитви підносяться до самого Бога. Тож нехай і символ запаленого кадила з пахучим ладаном, завжди нагадує нам про потребу власного духовного росту, роблячи наше духовне життя більш повним та свідомим.

Що правильно використовувати в церкві: фани чи хоругви? **Фани** – це полотнища із зображеннями на них образами Ісуса Христа, Матері Божої чи святих. Вони представляють конкретну парафію. Призначені для походів, процесій. Під час урочистих відправ з фанами стоять у церкві на знак сповідання нашого Господа та Його перемоги над злом. Тримати фани потрібно зображеннями Христа, Богородиці та святих до людей та до тих, хто тримає. Таким чином фани показують нам, до кого маємо прямувати, а також закликають до перемоги над гріхом та заохочують вірних до наслідування їхнього життя. І хоругви, і фани символізують триумф Христової Церкви. В УГКЦ використовуються як фани так і хоругви. Важливо також пам'ятати, що це питання є більш обрядовим, а не догматичним, тому не варто на цьому сильно акцентувати увагу. Коли саме потрібно нахилити фани під час служби на Різдво? Існує традиція в наших церквах на відповідь до виголосу "Тобі Господи" прихилити голови, фани, хоругви. Тому це залежить від звичаю конкретної парафії. На мою думку це є виявом зовнішньої форми богочитання. Важливішим є перебування духа та тіла на спільній молитві. Щодо Служби Божої на Різдво, то якогось особливого моменту, де б слід було прихилити фани не вирізняється. **Роз'ясніть будь ласка, чи можна жертвувати на Сорокоусти чи Служби за упокійні щось. окрім хліба(наприклад, солодоші)?** Традиція приносити пожертви на заупокійні служби та сорокоусти у вигляді хліба та цукру є досить давньою та має своє символічне значення. В давнину, коли віруючі приходили в церкви, то просили сиріт, калік, які біля церкви благали допомоги, помолитися за тих, хто відійшов у вічність. Їм давали милостиню в пам'ять про померлого. Окрім хліба носили коливо

(пшеницю, яка була солодкою), згодом приносили свічку запхану в цукор, який потім також роздавався бідним. Так люди в теперішній час дуже часто практикують приносити замість цукру різноманітні солодоші, що є всього лиш продовженням того давнього звичаю, який існує в нашій Церкві. **Що означає слово "Саваот"?** Це єврейське слово, що значить «Господь ангельських сил».

Що таке чистилище? Чистилище - проміжне місце між небом та пеклом, де душі тих, хто, хоча помер у ласці Божій, але після смерті не вдостоївся неба через те, що за свого земного життя не спокотував своїх гріхів. Душі в чистилищі позбавлені можливості оглядати ясність лиця Божого, тому що їхні гріхи неспокотувані, вони не мають "весільного одягу", в якому можна ввійти до світлиці Царства Небесного. Чистилище - місце очищення, страждань, темряви, вогню, його також можна назвати місцем надії, бо кара, яку там відбувають, триває до певного часу, і душі, які в ньому перебувають, живуть гарячим бажанням якнайшвидше звільнитися з нього, щоб оглядати Маєстат Всевишнього Бога. Про очищення через вогонь нас навчає Святий Апостол Павло: "Нехай же кожний вважає, як він буде. Іншої бо основи ніхто не може покласти, крім покладеної, якою є Ісус Христос. Коли ж хтось на цій основі будує зі золота, срібла, самоцвітів, дерева, сіна, соломи, - кожного діло стане явне; день бо Господній зробить його явним; бо він відкривається в огні, і вогонь випробує діло кожного, яке воно. І коли чийсь діло, що його він збудував, устоїться, той прийме нагороду; а коли чийсь діло згорить, то він зазнає шкоди; однак він сам спасеться, але наче кризь вогонь" Отці Церкви навчають, що золото, срібло, самоцвіти - це наші добрі діла. На противагу їм дерево, сіно і солома - легкі гріхи і прогрішення. Людина, яка відійшла у вічність з легкими гріхами і прогрішеннями, буде спасенна, але має бути очищена через вогонь. Протестанти відкидають науку про чистилище: мовляв, після смерті вже не можна нічим допомогти нашим померлим, хто що заслужив на землі, те і отримує на небі. Після їхньої науки по смерті немає прощення. А що каже на ці закиди Слово Боже? Ісус Христос навчає: «Тому кажу вам: Усякий гріх, усяка хула проститься людям; але хула на Духа не проститься. І коли хтось каже слово проти Сина Чоловічого, йому проститься. Коли ж хтось скаже проти Святого Духа, йому не проститься ні в цьому світі, ні на тому» (Мт. 12, 31-32). З цього випливає, що деякі гріхи прощаються або можуть бути прощені на другому світі, тобто після смерті людини. По смерті немає прощення тяжких гріхів, йдеться тут про легкі або вже прощені, але ще не відпокутувані смертельні гріхи. У Слові Божому чистилище представлено, як в'язниця, а душа, яка в ньому перебуває, - як в'язень: "Мирися зі своїм противником швидко, коли ти ще з ним у дорозі, щоб противник часом не віддав тебе судді, а суддя возному, щоб тебе не вкинули в темницю. Істинно кажу тобі: Не вийдеш звідти, доки не заплатиш останнього шага" (Мт. 5, 25-26). Про яку темницю іде мова? З пекла вже ніхто не вийде. Отже, є місце в другому світі, означене, як темниця, і душа з неї вийде, як відбуде свій "термін ув'язнення", а тим місцем є чистилище. Такі душі не заслуговують на пекло, бо не мають тяжких гріхів. Іти до неба вони також не можуть, бо запламлені легкими гріхами. Тому годиться, щоб Боже Провидіння дало душам можливість покутувати за свої гріхи і очиститися в чистилищі. Наука про чистилище існувала від початку християнства. Ціла християнська традиція підтверджує віру християн в існування чистилища. З давніх-давен відправлялися Божественні Святі Літургії за душі усопших, були окремі поминальні дні, похоронні звичаї і традиції, які свідчать, як християни ставилися до своїх померлих, як заносили свої палкі молитви до Всевишнього про прощення їхніх гріхів і спасіння їхніх душ. Питання про чистилище розглядалося на III і VI Соборі у Карфагені, на IV Вселенському в Латерані, вчення про нього розробив Святий Тома Аквінський. **Догматпро чистилище** Прийняв Флорентійський Собор 1439 р. і підтвердив Тридентський Собор 1562 р.